

ဆုမြတ်မွန်မွန်

အချစ်သို့တစ်ချက်ငဲ့ကြည့်စဉ်

"အစ"

အဲဒီနေ့က ကောင်းကင် တိမ်တွေက ပြာပြာ လွင်လွင်ဖြင့် နေရောင်ခြည်က နုနုသစ်သစ်ရှိကာ ရာသီဥတု ကောင်းမွန်သာယာသော နေ့တစ်နေ့ ဖြစ်ခဲ့သည်။ ။ သူကလည်း နေခြည်သစ်နှင့် အပြိုင် လတ်ဆတ်သစ်လွင်သော စိတ်ခန္ဓာကိုယ်တို့ ဖြင့် စည်းချက်ကျကျ ကားမောင်းလာခဲ့တာ ဖြစ်သည်။ ။

ပထမဦးဆုံးသော ကျောင်းဖွင့်စနေ့သည် သူ့အတွက်တော့ ရင်ခုန်စရာတွေ အပြည့်နှင့် သာ ဖြစ်၏။ အခုလောက်ဆို ကန်တင်းမှာ က သူငယ်ချင်းတွေဆုံကာ သူ့ကို စောင့်နေကြတော့မည်။

သူက "အိုခေ" ဟု တိုးတိုးရေရွတ်ကာ လီဗာကိုပို၍ အရှိန်မြင့်လိုက်သည်။ ။ အဲဒီအချိန်မှာ သူ့မြင်ကွင်းရှေ့မှာ ဇွတ်ကို ဖြတ်ပြေးသော အရာတစ်ခု။ အကျင့်ရှိသော ခြေထောက်တွေက ဘရိတ်ကို ပိုင်ပိုင်နိုင်နိုင်ကြီး နင်းမိသွားသော်လည်း ထိုအရာကတော့ ဝုန်းဒိုင်းသံ ဆူညံကာ ပစ်လဲကျသွားပြီ။

"ကျွတ်... စောစောစီးစီး စိတ်ညစ်ညူးသော အသွင်ဖြင့် ကားပေါ်က နေ၍ ဆင်းလာခဲ့သည်။ ။ သူက စည်းကမ်းမဲ့လွန်းသော ကောင်လေးကို ဘုကြည့် ကြည့်လျက်...

"မင်း စက်ဘီးကို ဘယ်လိုစီးလာတာလဲကွ... ဟင်"

ကောင်လေးက မဖြေနိုင်ဘဲ ရှုံ့မဲ့ကာ နာကျင်နေဟန်တူသည်။ ။ သို့

သော် သူက တစ်စက်လေးမှ သနားစိတ် မရှိချေ။

အခန့်မသင့်လျှင် အသက်သေဆုံးလျက် ထောင်ကျနိုင်သော ဖြစ်ရပ်
မျိုးမို့ ပို၍ ဒေါသထွက်ရတာ ဖြစ်သည်။ ။

"ဖြေလေ... မင်း စည်းကမ်းမဲ့တာ မင်းကိုယ်မင်း သိလား"

"ကျွတ်...ကျွတ်... အရေးကြီးနေလို့ ဗျ"

"ဟာ... အရေးကြီးတိုင်း ကားရှေ့က ဇွတ်ဖြတ်ပြေးရသလား၊ မင်း
ယာဉ်စည်းကမ်း လမ်းစည်းကမ်း ကို နားမလည်ဘူးလား"

"မလည်ဘူးဗျာ"

ကောင်လေးက ဂျစ်ကန်ကန် ဘုကျကျ မျက်နှာပေးဖြင့် ဖြေလျှင် သူ
က ဒေါသပိုထွက်လာရသည်။ ။ နဂိုတည်းကမှ သူက လုံးဝစိတ်ရှည်တတ်
သော လူစားမျိုး မဟုတ်ချေ။ တစ်ခုခု ဆိုလျှင် အင်မတန် စိတ်တို စိတ်
ဆက်သော လူစားကိုမှ သင်းလို မလောက်လေး မလောက်စားက...။

"တောက်... ငါကျွေးလိုက်ရ မင်းတော့ နာတော့မယ်"

သူက လက်သီးနှင့် ရွယ်လိုက်လျှင် ဘာမှ မလုပ်ရ သေးဘဲနှင့် ကို ထို
ကောင်လေးက အာပြုကြီးနှင့် အော်ငို၍ နေတော့သည်။ ။

"ဟာ... ဘာငိုတာလဲ၊ မင်းကို ငါ ဘာလုပ်ရသေးလို့ လဲ၊ တော်တော်
ပလီစီချောက်ချက် လုပ်တဲ့ ကောင်ပဲ၊ တိတ်စမ်း"

"ရှင် တော်တော် စာနာစိတ် ကင်းမဲ့တဲ့ သူပဲ"

သူက နောက်နားဆီမှ ရုတ်တရက် ထွက်လာသော အသံကြောင့် ဖျ
တ်ခနဲ လှည့်ကြည့်လိုက်လျှင် သူ့ကို ခပ်တည်တည် စိုက်ကြည့်နေသော
မိန်းကလေးတစ်ယောက်ကို တွေ့လိုက်ရသည်။ ။ သူက ဘလိုင်းကြီး ဆ

ရာလုပ်နေသော ထိုမိန်းကလေးကို မျက်မှောင်ကုတ် ကြည့်မိကာ....

"မင်း ဘာပြောတာလဲ"

"ရှင် ကြားတဲ့ အတိုင်းပဲလေ၊ ကလေးတစ်ယောက်ကို ဖေးမစာနာမှု မပေးတဲ့ အပြင် ရင့်ရင့်သီးသီး ပြောနေတာ စာနာစိတ် ရှိတဲ့ လူလား"

"နေစမ်းပါဦး၊ မင်းက ဒီဖြစ်စဉ်ကို ဘယ်လောက်သိလို့ ဝင်ပြီး ဆရာ လုပ်နေတာလဲ။ ဒီချာတိတ် လမ်းကို စည်းကမ်းမဲ့ ဖြတ်စီးတာ မင်းသိ လား။ ကားတိုက်မလိုဖြစ်တာ မင်း မြင်လား၊ ဘာမှ မသိဘဲနဲ့ လာမပြော နဲ့ "

သူမက သူ့ကို စူးရှသော မျက်လုံးများ ဖြင့် ကြည့်လေသည် ။

"သူ မှားတယ်ပဲ ထားဦး။ သူက အရွယ်မရောက်သေးတဲ့ ကလေးတ ခ်ယောက်လေ။ ဒါကို ရှင်က သူနားလည်အောင် သေချာပြောပြပေးရမှာ ပေါ့။ ဒီလိုပဲ ငေါက်နေရုံနဲ့ သူက အသိပညာ တိုးသွားမှာ လား၊ လောက မှာ ငွေရှိရုံနဲ့ ပြီးပြည့်စုံတယ် မထင်နဲ့ ။ စာနာစိတ်ရှိမှ လူပီသတာ၊ နား လည်လား....

ရှင်လိုလူမျိုးကို ဒါတွေပြောနေလည်း အပိုပါပဲ၊ ကလေး... ဘယ်နာ သွားသေးလဲ၊ ထ၊ လို့ ရရဲ့ လား၊ ထ၊ကြည့်စမ်း"

သူမက သူ့ကို ပြောချင်ရာ ပြောပြီးနောက် ကျောခိုင်းထားတော့လျှင် ချာတိတ်လေးကို အရေးသယ်၍ နေသည် ။

ဟိုသကောင့်သားလေးဟာလည်း အခုကျတော့ အစောနကရပ်နှင့် တခြားဆီဖြစ်တာ ဖုတ်ဖက်ခါ၍ ထသည် ။

သူမက စက်ဘီးကိုထူကာ တွန်းပေးလျက် ကောင်လေးကိုတော့ လမ်းကိုဖြည်းဖြည်းပဲ လျှောက်စေကာ တွဲ၍ ခေါ်သွားသည် ။ သွားရင်းမှ

လည်း ဘယ်လိုမစီးရဘူး၊ ဘယ်လိုစီး စသဖြင့် လက်ချာပေးသွားသေးသည် ကို အမြင်ကတ်ဖွယ် ကြားလိုက်ရသေးသည်။ ။

သူသည် ဗလာချိုကြီး ဆရာဝင် လုပ်သွားသော ထို မိန်းကလေးကိုနှုတ်ခမ်းပြတ်လုမတတ် စူးစူးရဲရဲ စိုက်ကြည့်ကာ တက်တစ်ချက် ခပ်ပြင်းပြင်း ခေါက်လျက် ကားဘီးတောင် ဒေါသတကြီး ပိတ်ကန်ပစ်လေသည်။ ။

စောစောစီးစီး ကြည်လင်ရွှင်ပျနေသော စိတ်လေးပင် ဘယ်နားရောက်သွားမှန်းတောင် မသိချေ။ ဒေါသထွက်ထွက်နှင့် မောင်းလာသမျှ ကျောင်းထဲသို့ပင် ဘယ်လိုရောက်လာမှန်းတောင် မသိ။ ကန်တင်းထဲသို့ သုန်မှုန်နေသော မျက်နှာထားနှင့် ဝင်လာသော သူ့ကို သူငယ်ချင်းတွေ ကပင်...

"ချန်လင်း စောစောစီးစီး မင်းရုပ်က ဒဿဂီရီဒီဇိုင်း ထွက်လာနေပါလားကွ။ ဘာအလိုမကျ ဖြစ်လာပြန်ပြီတုန်း"

"ဘာလဲ.. ဖားသားကြီးက စောစောစီးစီး ကျွိုင့်လွှတ်လိုက်လို့ လား"

"ထင်ရာ မြင်ရာတွေ လျှောက်မေးမနေနဲ့ ကွာ၊ အာရုံညစ်နေရတဲ့ အထဲ"

"ရင်ဖွင့်ပါလားဟဲ့။ ရင်ဖွင့်ပါလား"

"မင်းနော် ရုပ်လေးကို ကြည်ကြည်လင်လင်ထား၊ ကျောင်းထဲမှာ မဒီလေးတွေ အမှိုက်စားတွေချည်းပဲ...ရွေးလိုက်.. ရွေးလိုက်"

သူတို့ ဘေးဝိုင်းက လက်ပံပင် ဆက်ရက်ကျသလို ဆူညံနေသော အဖွဲ့ကို ညီညီက မျက်စပစ်ပြောသော်လည်း လှည့်ကို မကြည့်ချေ။

မိန်းကလေးတွေဆိုလျှင် စကားများ လွန်းကာ ပဲများ တတ်သဖြင့်

ကြည့်မရတတ်သော သူ့အတွက် မိန်းမတွေ၏ မုန်းစရာအချက်တစ်ချက်ကို ထပ်သိခွင့်ရလျှင် ငဲ့တောင် မကြည့်ချင်တော့ပြီ။

မိန်းမတွေဟာ ဘာမှ မဆိုင်ဘဲနဲ့ တောင် ဆရာကြီးသိပ်လုပ်ချင်ကြလေသည်။

"မိန်းမတွေနဲ့ များ အာရုံလာမပြောင်းစမ်းနဲ့ ကွာ။ လောကမှာ ကြည့်မရဆုံးက အဲဒီမိန်းမတွေပဲ"

သူ့ရဲ့ ရဲရဲတောက် အပြောကို သူငယ်ချင်းတွေက ဂူးဂူးဝါးဝါးတွေ ထအော်ကုန်လျှင် တစ်ဖက်ဝိုင်းက သူတို့ ကို လှောင်သည် ၊ အထာပေးသည် ဟု အထင်တွေဖြင့် မကြားတကြားတွေ ပြန်ရုံ၊ ပြန်အော်ကြတော့သည်။

သူက စိတ်တိုသလို မျက်မှောင်ကုတ်ကာ ဘုကြည့်ကြည့်လိုက်လျှင် ကောင်မလေးတွေက တစ်ယောက်တစ်ပေါက်ထ၍ အော်တော့လေသည်။

"ဟယ်... ဘီလိုကြီး လာကြည့်နေတာတုန်း"

"စူးရဲတဲ့ မျက်လုံးကြီးတွေနဲ့ မကြည့်နဲ့ သူရယ်..ဒိဒိ"

"ဒီက တသိမ့်သိမ့်သူမို့လို့ ပါ.. ဟားဟားဟား"

သူ့ကို အမျိုးစုံ ပြန်အော်သဖြင့် အသာပြန်လှည့်လိုက်ရသည်။

နောင်ဂျိန်က ရယ်ဟဟဖြင့်.....

"မင်း ခံလိုက်ရပြီ မဟုတ်လား"

"တော်စမ်းပါကွာ၊ မိန်းကလေးတွေဖြစ်ပြီး ဟီးလေးဟားလေးနဲ့ ကြည့်လို့ ကို မရဘူး။ စိတ်တိုလာတာနဲ့ ဗိုက်ဆာတာတောင် ဘယ်ရောက်

သွားမှန်း မသိဘူး...

အခုမှ တကယ်ဆာ လာပြီ။ ဟေ့ ချာတိတ်.. ရှမ်းခေါက်ဆွဲတစ်ပွဲ၊ ပေါ့ကျတစ်ခွက်၊ မြန်မြန်လေး"

"နေပါဦး။ မင်းက ဘာတွေများ စိတ်တိုစရာ တွေ့လာလို့ လဲ၊ မင်းကို ဘယ်သူက စလွှတ်လိုက်လို့ လဲ။ ငါ သွားထိုးရမလား... ပြော"

ထစ်ခနဲဆို ရန်ဖြစ်လွန်းသဖြင့် နာမည်ရင်း မင်းသူပျောက်ကာ နောင်ဂျိန်ဟု အမည်တွင် နေသော သူငယ်ချင်းက ထ၍ မေးတာဖြစ်သည် ။

"မင်း သွားထိုးလို့ ရတဲ့ သူ မဟုတ်ဘူး "

ဒီလိုဖြေလိုက်လျှင် ကျန်တဲ့ ကောင်တွေကပါ စိတ်ဝင်တစားဖြင့် ခေါင်းချင်းတွေ ဆိုင်လာကြတော့သည် ။

"ဘယ်သူလဲ ..ဘယ်သူမို့လို့ လဲ"

"အေးလေ.. မင်းက ကြောက်လို့ လား၊ ငါတို့ ကတော့ မကြောက်ဘူး နော်"

"ဟေ့ကောင်တွေ.. မြှောက်မပေးနဲ့ ကွာ၊ ပြဿနာမရှာနဲ့ "

"ဘာလဲ ... လူပျိုကြီး စောတင်မောင်က ကြောက်တယ်ပေါ့လေ"

သူတို့ အုပ်စုဟာ တကယ့်ကို ခေတ်ဒီဇိုင်း လန်ပျံ့ထွက်နေသော အုပ်စုဖြစ်သော်လည်း အဲဒီထဲမှာ ထူးထူးခြားခြား ရုပ်အင်္ကျီနှင့် ပုဆိုးကိုမှ မချွတ်စတမ်း ဝတ်တတ်သူ။ ဘောင်းဘီဝတ်ရမှာ အင်မတန်ရှက်သူဖြစ်သော ညီညီထွန်းကို ပေးထားသော နာမည်က လူပျိုကြီး စောတင်မောင် (စောကြီး)ဖြစ်သည် ။

သူက အဲဒီနာမည် အခေါ်ခံရလျှင် အင်မတန်စိတ်ကောက်တတ်သူလ

ည်း ဖြစ်ပါသည်။ ။

"ငါက ကြောက်တာ မဟုတ်ဘူး ။ မင်းတို့ ကသာ မိုက်ရူးရဲဆန်တာ"

"ကဲ.. တော်ပါတော့ကွာ။ ချန်လင်းကိစ္စက ဘာမှ တောင် မသိရသေးဘူး"

သူ့သူငယ်ချင်းတွေက သူ့ပြဿနာကိုပဲ စိတ်ဝင်စားနေသဖြင့် သူက ရှမ်းခေါက်ဆွဲစားရင်းမှ စိတ်တိုတိုနှင့် ရှင်းပြလိုက်ရသည် ။ သူတို့ ဘော်ဒါတွေမှာ တစ်ယောက်ထိလျှင် တစ်ယောက်က ဆတ်ဆတ်ထိမခံ တုံ့ပြန်တတ်သော သူတွေလည်း ဖြစ်သေးသည်။ ။

"ဪ.. ဒါလား။ မသိပါဘူး၊ မင်းပုံစံက ဂေါ်ဇီလာနဲ့ တောင် ယှဉ်ဖိုက်မဲ့ ဒီဇိုင်းဖြစ်လာလို့ "

"ဂေါ်ဇီလာထက်တောင် ဆိုးသေးတယ်၊ မပြောနဲ့ တော့ကွာ၊ ငါ့ဘဝမှာ မိန်းမတစ်ယောက်က ဆရာ လုပ်သွားတာ ဒါ ပထမဆုံးပဲ၊ ရေလည်တင်းတယ်....

နောက်တစ်ခါ ထပ်တွေ့လို့ ကတော့ ဒီမိန်းမ မလွယ်ဘူးမှတ်"

"ဘာလုပ်မှာ လဲဟင်၊ ဘာလုပ်ရမှာ လဲ"

"ဇွန်ဇွန်က တစ်မှောင့်ပဲ"

အခုခေတ် ကိုရီးယားအဆိုတော် ကောင်လေးတွေဟာ နုဖပ်ချောမွေ့နေကြလျက် ဆံပင်ပုံစံ။ အင်္ကျီအဝတ်အစားတို့ ဟာဘယ်လိုတွေ ဒီဇိုင်းထွင်ထားမှန်းတော့ မသိရ၊ ကောင်လေးလိုလို ကောင်မလေးလိုလို ဖြစ်နေတတ်တာကို မြင်လျက် သူတို့ အုပ်စုထဲမှာ အဲဒီပုံစံရှိသော ဇွန်မိုးအောင်ကို ဇွန်ဇွန်ဟု မိန်းကလေးနာမည်ဖြစ်အောင် တမင်တကာ ဝိုင်းကျပ်ထားကြခြင်း ဖြစ်သည်။ ။

"တွေ့ကြည့်ပေါ့ကွာ။ ဆရာကြီး လာလုပ်လို့ ကတော့ အပြတ်ကော လွှတ်မယ်၊ ငါက မိန်းမတွေဆို အထင်ကို မကြီးတာ"

"ဒါဆို ညကျ ကောင်မလေးတွေ အဆောင်ရှေ့ ဂီတာ သွားတီးရင် မလိုက်ဘူးပေါ့"

"မလိုက်ဘူး၊ သူတို့ ကို များ ခဏယယ သွားတီးပေးမနေနိုင်ပါဘူး"

"ဟာ.. ငါတို့ တီးတာကို နားထောင်မဲ့သူဆိုလို သူတို့ ပဲ ရှိတာလေ"

"သူတို့ ဟာ သူတို့ နားထောင်ချင် နားထောင်၊ ငါကတော့ မလိုက်ဘူး ၊ စိတ်လည်း မဝင်စားဘူး"

သူ့စကားအဆုံးတွင် တစ်ဖွဲ့လုံးက သူ့ကို လက်အုပ်ဝိုင်းချီကြသဖြင့် သူပင်လျှင် ပြုံးစိစိ ဖြစ်သွားရသည် ။ သူဟာ ယောက်ျားလေးရယ်လို့ အရွယ်ရောက်တည်းက ဘယ်ကောင်မလေးကိုမှ စိတ်ဝင်စားသည် ၊ ရင်ခုန်သည် ဆိုတာလည်း မရှိခဲ့။

စိတ်မဝင်စားသည့် အပြင် ခပ်ကဲကဲ ကောင်မလေးတွေကိုဆို ကြည့်မရတတ် ဖြစ်လေရာ သူ့ကို သူငယ်ချင်းတွေက ဘုန်းကြီးသေလို့ ဝင်စားတဲ့ ကောင်ဟု အမြဲပြောတတ်ကြခြင်းဖြစ်ပါသည် ။

တကယ်လည်း သူ့နှလုံးသားဟာ သံမဏိများ ဖြစ်နေခဲ့လားတော့ မသိချေ။